

ΑΝΑΤΟΛΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. Δ΄.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ.

Ἴνα συντάξωμεν λεπτομερῆ ἱστορίαν περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῶν μεταβολῶν τῆς γῆς, ἔδει νὰ πληρώσωμεν τόμον ὀλοκλήρον. Ἐνταῦθα μόνον ἐν συντομίᾳ καὶ οὕτως εἰπεῖν ἀκροθιγῶς θέλομεν ἐκθέσει πῶς ἐσχηματίσθη ὁ πλανήτης ἐφ' οὗ ζῶμεν καὶ ἐφ' οὗ τόσοι τελοῦνται πόλεμοι, διαμάχαι, ἀδικίαι, ἐφ' οὗ τόσα διακυμαίνονται πάθη καὶ κακίαι.

Γενικὴ λοιπὸν ἐπικρατεῖ γνώμη ὅτι ἡ γῆ ἦτο μίγμα πάντων τῶν στοιχείων τῶν διαλυθέντων ἐν τῷ θερμογόνῳ, (1) ἀποτελοῦν ἀδιόρατόν τινα αἰθέρα. Ἐνεκα μεταβολῶν ἐπελθουσῶν εἴτε μερικῶς εἴτε γενικῶς ἐν τῷ αἰθέρι τούτῳ ἐσχηματίσθησαν πλείσται ὀμίχλαι, νέφη. Κατόπιν ἄλλων μεταμορφώσεων αἱ ὀμίχλαι αὗται ἠνώθησαν, συνεπυκνώθησαν

(α) Τὸ θερμογόνον ὑποτίθεται ὕλη ἐλαστικωτάτη, ἀβαρῆς, ἀφνῆς καὶ ἀφθόνως διαδεδομένη ἐν τῇ φύσει. Ἡ τοῦ θερμογόνου ἔλλειψις παράγει τὸ αἶσθημα τοῦ ψύχους.

καὶ μετεβλήθησαν, λαβοῦσαι μορφήν πρῶτον μὲν ἀτμοειδῆ, εἶτα δὲ πυρώδη.

Ἡ πυρώδης αὕτη μάζα ριφθεῖσα εἰς τὸ κενὸν ὑπὸ ἀοράτου χειρὸς, στρεφομένη περὶ ἑαυτὴν ἐπὶ χιλιάσι χιλιάδων ἐτῶν, ἔλαβε σχῆμα, ὅπερ, ἂν δὲν ὠμοίαζεν ἐξ ὀλοκλήρου πρὸς τὸ σημερινόν, μικρὸν βεβαίως θὰ διέφερεν αὐτοῦ. Διαρκούσης τῆς περιστροφῆς ταύτης μεγάλαι ἀνατροπαὶ συνέβησαν, αἵτινες διεμόρφωσαν τὰ ἀποτελοῦντα τὴν πυρώδη ταύτην μάζαν στοιχεῖα, σχηματίσασαι καὶ προετοιμάσασαι ὕλας πρὸς καταρτισμὸν βράχων καὶ σιλιγνικῶν ἀλάτων, μετὰ τὴν ἀποκρυστάλλωσιν. Ἦρξατο μετὰ τοῦτο ἡ ἐποχὴ τῆς ψύξεως καὶ ἡ γῆ περιεβλήθη κατ' ἀρχὰς ἐλαφράν τινα ἐπιδερμίδα, ἥτις μικρὸν κατὰ μικρὸν, καθόσον ἡ ἀπόψυξις προὔχῳρει, ἐπαχύνετο. Ὁ φλοιὸς οὗτος, συνεπέα τῆς διηγεοῦς ἐλαττώσεως τῆς θερμότητος ἐρυτιδῶθη καὶ ἐσχημάτισεν οὕτω τὰς διαφόρους ἀνωμαλίας τοῦ ἐδάφους· τὴν δὲ ἔνθεν χίκεῖσε εὐρισκομένην ὑγρὰν ὕλην ἀπωθῶν καὶ στερεοῦμενος αὐτὸς ἐ-

πὶ τῆς ἐκτοπισθείσης ὕλης, ἀπετέλεσε τὰ ὄρη.

Εὐκόλως νοεῖται ὅτι τῆς γῆς ψυχομένης, καὶ αὐτὴ ἢ περιβάλλουσα αὐτὴν ἀτμόσφαιρα ἔδει νὰ ἐλαττώσῃ τὴν θερμοκρασίαν τῆς. Ὁ ἀήρ ἦτο τότε βαρὺς καὶ ὀμίχλώδης, καθόσον ἐπληροῦτο ὑπὸ τῶν ἀτμῶν τοῦ ὑγροῦ, ὅπερ ἐνυπῆρχεν ἐν τῷ πλανήτῃ μας καὶ ὑπὸ μεγίστης ποσότητος ἀνθρακικοῦ ὀξέος· οἱ ὑγροὶ ἀτμοὶ οὗτοι, ἕνεκα τῆς ἀποψύξεως τῆς γῆς, μεταβάλλοντο εἰς ὕετούς· ὁ φλοιὸς τῆς γῆς, τηρῶν εἰσέτι ἱκανὴν θερμότητα, μετέβαλλεν αὐθις τάχιστα τὴν βροχὴν ταύτην εἰς ἀτμούς, ἐπαναπίπτοντας ὡς βροχὴ. Τοῦτο ἐφ' ἱκανὸν χρόνον διάστημα ἐξηκολούθησεν. Ἄλλ' αἰδιηνεκεῖς αὗται βροχαὶ συνέτεινον εἰς τὴν ταχυτέραν τῆς γῆς ἀπόψυξιν καὶ εἰς τὴν ἐπὶ μᾶλλον στερεοποίησιν τοῦ φλοιοῦ τῆς.

Ὅταν ὁ φλοιὸς κατέστη ἱκανῶς στερεός, ἀπώλεσε πολὺ τῆς θερμότητός του τὰ ὕδατα ἔστησαν καὶ ἰδοὺ ἡ γῆ σχεδὸν κατακλυσθεῖσα ὑπ' αὐτῶν. Ἐπειδὴ τὰ ὕδατα ταῦτα φυσικῶς εἶχον ἱκανὴν δύναμιν, ὥστε νὰ παρασύρωσι πᾶν τὸ προστυχόν, παρέσυρον καὶ ἐναποθήκευσαν μέγα μέρος τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ὕλων, καὶ οὕτως ἐσχηματίσθησαν τὰ καλούμενα «ὑποσταθμιαῖα στρώματα.» Μέρος τῶν ὕλων τούτων, βοηθούμεναι ὑπὸ θερμαντικοῦ, ἔλαβον ποικίλας μεταμορφώσεις· καὶ ἔδωκαν ἀρχὴν εἰς ποικίλας ὄρυκτολογικὰς συνθέσεις.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν διαφορῶν τούτων φάσεων ἡ γῆ ὑπέστη διαφορῶς

δονισμοὺς, οἵτινες παρεμόρφωσαν τὴν ἐπιφάνειάν τῆς, ἰδίως ἕνεκα τῆς φύσεως τοῦ γῆϊνου φλοιοῦ, ὅστις ἀσθενῆς ὢν δὲν ἠδύνατο ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν δύναμιν τοῦ μεάλου πυρώδους ὄγκου. Οἱ δονισμοὶ οὗτοι ἦσαν συνεχεῖς, ἀλλὰ λίαν μικρὰς διαρκείας. Ἐφ' ὅσον ὁμως ὁ φλοιὸς ἐστερεοποιεῖτο καὶ ἐψύχετο, ἐπιτοσοῦτον οἱ δονισμοὶ ἐπολλαπλασιάζοντο καὶ αἱ μεταβολαὶ ἐπήρχοντο ριζικώτεροι καὶ διαρκέστεραι. Οἱ μέγιστοι τῶν δονισμῶν ὑποτίθεται ὅτι υπῆρχαν ὅτε ἐφύησαν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ὄρη. Οἱ ἀνυψούμενοι οὗτοι ὄγκοι ἀπεδίωξαν αἰφνιδίως ἱκανὴν ὑδάτων ποσότητα, ἣτις ριφθεῖσα ὅπουδῆποτε τῆς γῆς, κατέκλεισε τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ οὕτως, ὅπου ὑπῆρχε θάλασσα, ἀνεφύησαν ὄρη, ὅπου δὲ ὑπῆρχον δάση καὶ πεδιάδες ἐγένετο θάλασσα. Καὶ ἰδοὺ πόθεν προήλθεν ὁ κατακλυσμός, ὅστις ἀφορμὴν ἔσχεν, ὡς τινες διατείνονται, τὸν σχηματισμὸν τῶν Ἀμερικανικῶν Ἄνδεων.

Οἱ φοβεροὶ οὗτοι κατακλυσμοὶ, οἵτινες κατὰ τὸ φαινόμενον ἐπήνεγκον τὴν καταστροφὴν καὶ τὴν νέκρωσιν, ἦσαν ἀπ' ἐναντίας πηγῆ νέας καὶ ἰσχυροτέρας ζωῆς. Διὰ τοῦτο ἐκάστη περίοδος τῆς γῆς διακρίνεται ἐκ πολλῶν ζώων καὶ φυτῶν, μεγάλως ἀπ' ἀλλήλων διαφερόντων, ἅτινα ὁμως καταδεικνύουσι τὴν ἐν ἐκάστη περιόδῳ ἐπαισθητὴν πρόοδον καὶ τελειοποίησιν. Ὁ φαῦνος καὶ ἡ χλωρίς τῆς πρώτης περιόδου δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃσι κατὰ τὴν νῦν ἐποχὴν, διότι ὅτε ἐσωτερικὸς καὶ ἐξωτερικὸς ὀργανισμὸς τῆς γῆς δὲν ἦτο τότε οἷος σήμε-

ρον. Ὁ ἄνθρωπος ἦτο ἀδύνατον ἀπολύτως νὰ ζήσῃ κατὰ τὴν πρώτην περίοδον, ἰδίως ἕνεκα τῆς ἀτμοσφαιρας, ἣτις ἦν ἐπιεσοκοτισμένη καὶ βαρεῖα, πλήρης δὲ μορίων καθιστῶντων αὐτὴν μὴ ἀναπνεύσιμον. Διὰ τοῦτο εὐρίσκομεν εἰς τὰ ὑποσταθμιαῖα στρώματα φυτὰ καὶ ζῶα ἀπηνθρακωμένα φοβερῶν διαστάσεων καὶ ὀργανισμοῦ πάντῃ ἀλλοίου τῶν γνωστῶν, ἀλλὰ τοιαῦτα, οἷα τὰ ἀπῆται ἢ τότε τῆς γῆς κατάστασις. Τὰ ἀπέραντα δάση τῶν κολοσιαίων δένδρων παντός εἶδους (μὴ ὑπαρχόντων σήμερον), ἦσαν προωρισμένα νὰ ροφῶσι τὰ στοιχεῖα τῆς τότε ἀτμοσφαιρας, τὰ ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς φύσεως. Ἐπῆλθεν ἔπειτα δονισμὸς, καθ' ὃν τὰ δάση ἐξηφανίσθησαν καὶ ἐταρταρώθησαν, ὅπως δώσωσι θέσιν εἰς ἄλλα δένδρα εὐγενέστερα, ἅτινα ἐπίσης ἐξηκολούθησαν τὸ ἔργον τῆς καθάρσεως τῆς ἀτμοσφαιρας.

Ἡ πρώτη περίοδος ἐστερεῖτο παντάπασιν εἰδῶν ἐνοργάνων, καθάπερ ἐξήχθη ἐκ τῶν ἐρευνῶν τῶν γεωλόγων.

Εἰς ἄλλας ὁμως περιόδους ἐφάνησαν διαφορὰ εἶδη ζωοφύτων καὶ τινῶν ὀστρακοδέρμων, καλουμένων τριλοβιτῶν. Μετὰ τινὰ περίοδον παρουσιάζονται ὄντα ὀργανισμοῦ πολυσυνθετωτέρου, ἐν οἷς τὰ πρῶτα σπονδυλωτὰ, ἦτοι οἱ ἰχθύες καὶ ὄφεις τινὲς παράδοξοι καὶ γιγαντώδεις μὴ ὑπάρχοντες σήμερον, ὡς ὁ γαλόσαυρος κλπ. Ἐν τῷ κατακλυσθέντι ὑπὸ τῶν ὑδάτων μέρει ὑπάρχουσι πολυάριθμοι τύποι μαστοδόων, φάντων, ρινόκερω, ἵπποποτάμων κλπ.

Κατὰ τὴν τελευταίαν περίοδον ἐνεφανίσθη ὁ ἄνθρωπος, καὶ τοὶ ἄλλοι τινες θεωροῦσιν αὐτὸν ἀρχαιότερον.

Καθ' ἐκάστην ὁ ἀκάματος γεωλόγος ἀνευρίσκει ἔχνη διαφορῶν ὄντων προὑπαρξάντων καὶ ἐπ' αὐτῶν σπουδαζει καὶ μαθαίνει τὴν ἀρχὴν τῆς γῆς, τὰ αἷτια τῶν ἐπελθουσῶν μεταβολῶν ἐν αὐτῇ καὶ τὰ ποτελέσματα. Ὁ Οὐμβόλδος λέγει ὅτι τὰ ὑπὸ τὴν γῆν κρυπτόμενα εἰσὶ τὰ νομίσματα τῆς φύσεως, ἐννοῖν ὅτι, καθάπερ ὁ νομισματολόγος διὰ τῶν νομισμάτων καὶ μεταλλίων ἐρευνᾷ τὴν ἱστορίαν τῶν λαῶν, οὕτως ὁ γεωλόγος διὰ τῶν ὑπὸ τὴν γῆν, ἐξετάζει καὶ εὐρίσκει τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου.

Μὴ τις ὁμως ὑποθέσῃ ὅτι ἅπας τῆς γῆς ὁ σχηματισμὸς ὑπῆρξεν ἔργον χρόνου βραχέως. Μυριάδες μυριάδων ἐτῶν ἐχρειάσθησαν πρὸς τοῦτο. Ὁ Fourier λέγει ὅτι γῆ πυρώδης τοῦ ὄγκου καὶ σχήματος τῆς γῆς, ὁπαιτεῖ πολλὰ ἐτῶν ἐκατομμύρια, ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν σημερινὴν τῆς γῆς κατάστασιν.

Ὁ σημερινὸς τῆς γῆς φλοιὸς δύναται νὰ παραβληθῇ σχετικῶς πρὸς τὸν ὄγκον αὐτῆς πρὸς λεπτὴν μεμβράνην περιβάλλουσαν τὴν γῆν. Τῷ ὅτι, εἰς βάθος τριῶν κιομέτρων ὑπάρχει θερμότης 100 βαθμῶν, εἰς 20 δὲ κιομέτρων βάθος κατὰ τινὰς, καὶ κατ' ἄλλους εἰς 40 ἢ 60, δύναται τις νὰ διατηρήσῃ εἰς ρευστὴν κατάστασιν μέταλλα.

Ἡ σημερινὴ τῆς γῆς κατάστασις ἐστὶ διαρκῆς, ἢ εὐρίσκομεθα εἰς μεταβατικὴν τινὰ περίοδον; Τὸ πυρῶδες λεγομενον αἰ-

τιον, τὸ προκαλέσαν τοῦς ἄλλοτε δονισμοῦς, ὑπάρχει πάντοτε καί τοι εἰς ἡλατωμένην δύναμιν. Μερικαὶ μεταμορφώσεις καὶ ἀνεπαίσθητοι καθ' ἡμέραν συμβαίνουσιν ἕνεκα τῶν ἡφαιστειῶν, τῶν σεισμῶν, κτλ. ἀλλὰ δύνανται αὐταὶ νὰ μεταμορφώσωσι τὴν ὄψιν τοῦ ἡμετέρου πλανήτου;

Καί τοι οὐδὲν θετικὸν ἐσημειώθη κατὰ τοὺς προγενεστέρους δονισμοῦς, δυνάμεθα νὰ ὤμεν σχεδὸν βέβαιοι, ὅτι ζεῖποτε συμβῶσι τοιοῦτοι, δὲν θὰ τυγχάνωσι φύσεως τοιαύτης, ὥστε νὰ μεταβάλλωσιν ἐπισθητικῶς τὴν γῆν, διὰ τε τὴν ἐλάττωσιν τῆς ρηθείσης πυρώδους δυνάμεως καὶ τὴν ὀσημέραι πάχυνσιν τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς, ἐφ' οὗ ζῶμεν καὶ ἐργαζώμεθα.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΔΗΛΩΣΙΣ.

Ἐπιτελῶ σήμερον τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν ἔδωκα ἑμὶν ἐν τῷ Γ'. φυλλαδίῳ τῆς «Ἀνατολῆς».

Ἦτο Ἀπρίλιος μὴν, ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος μὴν ὅστις διαχέει πανταχοῦ τὰ δῶρα τῆς φύσεως. Ἦμην ἐν τῇ ἐξοχῇ καὶ ἐθαύμαζα ἐπὶ τῇ θεᾷ τῶν ἀναγεννωμένων ἀνθέων, τῶν πανηγυρικῶς ἀδόντων στρουθίων, καὶ ἐμῆθσκον ὑπὸ τῶν θείων ἐκείνων, ἀγνῶν καὶ ἀνεκφράστων ἡδονῶν τῆς θαλλούσης φύσεως. Πρωῖαν τινὰ ἔλαβον τὴν βακτηρίαν μου καὶ βιβλιάριον τι καὶ ἔσπευσα εἰς τὴν πεδιάδα. Ἐκάθησα παρὰ τινὰ πηγὴν, ἐπακουμβήσας εἰς τὸν παρακείμενον βράχον καὶ ἠρξάμην ἀναγινώσκων κεφάλαιόν τι. Μετὰ ἐν τῆς ὥρας τέταρτον μοὶ ἀπέσπασε τὴν προσοχὴν θροῦς φύλλων καὶ ἐγείρας τὴν κεφαλὴν εἶδον χωρικὸν νεανίαν, εἰκοσαετῆ μόλις, ὅστις ἐβάδιζε σὺν σφύρῳ καὶ εἶτα ἐκάθησεν ἐπὶ λίθου εἰς τὸ ἀν-

τίθετον τῆς πηγῆς μέρος. Ἀφελὼν τὸν πῖλον τοῦ καὶ θεῖς αὐτὸν χαμαὶ μετὰ τῆς βακτηρίας του, νομίζων δὲ ὅτι οὐδεὶς ἀκούει αὐτόν, καθύσων δὲν μὲ εἶχε παρατηρήσει,

— Θὰ ἔλθῃ! ἐφώνησε, θὰ ἔλθῃ βεβαίως ἐδῶ.

Μὴ σὰς ἐκπλήξῃ ὁ τοιοῦτος μονόλογος, διότι πάντες γινώσκομεν ὅτι οἱ ἐρωτευμένοι ὀμιλοῦσι πολλάκις μόνον καθάπερ οἱ τρελλοὶ εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι τὸ βασιλεῖον τοῦ ἔρωτος καὶ ἡ δημοκρατία τῶν παραφρόνων συνορεύουσιν.

Ὁ χωρικὸς ἐκεῖνος κάποιον λοιπὸν περιέμενεν. Ὁ κάποιος αὐτὸς ἦτο ἡ Λουκία, ἡ ὠραία θυγάτηρ γεωργοῦ, ἣν εἶδον μετ' οὐ πολὺ κατερχομένην ἐκ τοῦ λόφου μὲ τὴν μελανὴν κόμην τῆς, μὲ τὸ λευκὸν μεσοφρύστιανόν τῆς καὶ μὲ τὴν ὑδρίαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Ὁ Θωμᾶς, ὑβριτικῶς ἀνομάζετο ὁ νεαρὸς χωρικὸς, ἐκρύβη.

Ἡ Λουκία, ἄδουσα δημοτικὸν ἄσμα πλῆρες ποιήσεως, ἔφθασεν εἰς τὴν πηγὴν, καὶ ἔθηκε τὴν ὑδρίαν ὑπὸ τὸν σωλῆνα. Ὁ Θωμᾶς τότε προὐχώρησεν ἀκροποδητῆ καὶ στας ὀπισθεν αὐτῆς τὴν ἐκάλεσε δειλῶς διὰ τοῦ ὀνόματός τῆς.

Ἡ Λουκία ἐταράχθη καὶ ἐστράφη ὅπως παρατηρήσῃ.

Ὁ Θωμᾶς ἀκίνητος ὡς ἀγαλμα καὶ κεχηνὸς παρετήρει αὐτὴν καὶ τὴν ἀπεθαύμαζεν. Ἡ Λουκία ἠρρυθρίασεν ὡς κεράσιον, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπὶ πέντε λεπτὰ οὔτε αὐτῆ, οὔτε ὁ Θωμᾶς ἐνεθυμήθησεν ὅτι ἔφερον ἐν τῷ στόματί των γλῶσσαν προορισμὸν ἔχουσαν νὰ λαλῇ.

Ἐκλεισα τότε ἐγὼ τὸ βιβλίον μου, ὅπως ἀναγνώσω τὸ νέον βιβλίον τῆς φύσεως, ὅπερ τόσῳ ἀφελῶς ἠνοίγετο ἐνώπιόν μου.

— Λουκία! ἤρξατο ἐπὶ τέλους ὁ ἐρῶν, Λουκία μου, ἀγνοεῖς λοιπόν. . . δὲν γινώσκεις ἄρα γε τὸ νέον;

— Ποῖον νέον;

— Ὅτι ἐξῆλθε χθὲς ὁ ἀριθμὸς μου;

— Ὁ ἀριθμὸς σου; λοιπὸν εἶσαι κληροῦχος; — Βέβαια. . .

— Ἐ! λοιπόν; . .

— Λοιπὸν ἀνάγκη ν' ἀναχωρήσω καί. . . . χαίρετε πεδίε, χαίρε οἰκία μου. . . χαίρε οἰκογένειά μου. . . χαίρετε. . . τὰ πάντα! . .

— Θὰ γίνῃς λοιπὸν στρατιώτης; Θωμᾶ;

— Ἰσα ἴσα, στρατιώτης! . .

— Καί τί; δὲν εὐχαριστεῖται. . . ὅταν ἦτο μικρότερος δὲν ἔλεγες πάντοτε ὅτι σοὶ ἀρέτκει τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα;

— Ναί, ναί, ἀλλὰ τότε. . . ἦτο τότε! καὶ τώρα εἶναι τώρα!

— Διατί;

— Διατί; διότι. . . διότι τώρα δὲν ἐπόθουν ν' ἀναχωρήσω.

— Διατί;

— Διατί! . . δὲν πρέπει νὰ μ' ἐρωτᾷς τὸ διατί. Διότι. . . σὲ ἀγαπῶ, Λουκία! διότι σὲ ἀγαπῶ τόσον, μὰ τόσον πολὺ! . . διότι δὲν δύναμαι ν' ἀποχωρισθῶ σοῦ. Ἔως τώρα, παρατήρησον! ἔως τώρα ἠδυνάμην νὰ σὲ βλέπω πᾶσαν ἡμέραν καὶ ἡ ἰδέα νὰ φύγω μακρὰν οὐδὲ καθ' ὑπνοῦς μοὶ ἐπῆλθε. Καὶ δὲν ἐνόησα ὅτι σὲ ἀγαπῶ. Τώρα ὅμως ὅτε πρόκειται ν' ἀναχωρήσω. . . . τώρα ἐνοῶ ὅτι σὲ ἀγαπῶ παρὰ πολὺ.

— Τῷ ὄντι, τοιαύτας ὀμιλίας οὐδέποτε μοὶ ἔκαμες, εἶπεν ἡ Λουκία, ἥτις ἠρρυθρίασε παρὰ ποτε.

— Ναί, ἀλλὰ. . . τώρα, ὅτε πρόκειται ν' ἀναχωρήσω, τίς οἶδε διὰ ποῦ, αἰσθάνομαι ἐδῶ ἐν τῇ καρδίᾳ. . . ὅτι σὲ ἀγαπῶ.

— Θωμᾶ. . . Θωμᾶ, ἐπανελάβεν ἡ Λουκία, παῦσε τοιαύτας ὀμιλίας, δὲν εἶναι πρέπον νὰ τὰς ἀκούω. . . ἄφες με ν' ἀπέλθω. . .

— Ὅχι, μὴ φύγῃς. . . Λουκία! μὴ ἦσαι τόσον κακὴ μὲ τὸν πτωχὸν ἐμὲ, ὅστις τίς οἶδε πότε θὰ σ' ἐπανίδω. . . ἐὰν θὰ σ' ἐπανίδω!

— Καὶ διατί δὲν θὰ μ' ἐπανίδῃς;

— Διότι ἐὰν ὑπάγω εἰς τὸν πόλεμον; . . .

ἐὰν καμμία σφαῖρα μὲ στείλῃ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον; . .

— ὦ! ὄχι, ὄχι, Θωμᾶ, μὴ τὸ λέγεις, πρὸς Θεοῦ! μὴ λέγεις τόσῳ κακὴν ὀμιλίαν! . . Θεοτόκε μου! προστάτευσε τον! . .

— Ἐὰν λοιπὸν ἐφρονεῖσθῃς, θὰ ἐλυπέισο, Λουκία. . .

— Ἀλλὰ σιώπησον σοὶ λέγω, σιώπησον! . . ὦ Θεοτόκε μου, προστάτευσον αὐτόν!

— Ἦ εἶτε ζήσω εἶτε ἀποθάνω εἶναι διὰ σὲ τὸ αὐτό; . .

— Πῶς; . . δηλαδή; . .

— Δηλαδή. . . διότι καὶ ἐὰν ἐπιστρέψω ζῶν μετὰ τινὰ χρόνον, δὲν θὰ μ' ἐνθυμῆσαι πλέον, καὶ ἴσως. . .

— Πῶς; . .

— Ἴσως εἶσαι τότε σύζυγος ἄλλου!

— ὦ! ὄχι δά! . .

— Λοιπὸν θὰ σ' ἐπανεῦρω ἄγαμον;

— Ναί, βέβαια. . .

— Καὶ ἂν σοὶ εἶπω. «Λουκία, σὲ ἀγαπῶ ὅσον σὲ ἠγάπων ὅτε ἀνεχώρησα, καὶ θέλω νὰ σὲ συζευχθῶ. . .»

— ὦ! Θωμᾶ. . .

— Ἐ! τί λοιπὸν θὰ μοὶ ἔλεγες τότε;

— Ἄφες με νὰ φύγω, Θωμᾶ. . .

— Ὅχι, δὲν σὲ ἀφίνω ἂν δὲν μοὶ εἶπῃς τί θὰ μοὶ ἀπήντας. . .

Καὶ λαβὼν τὴν ἠδεξιάν τῆς, ἔθλιψεν αὐτὴν εἰς τὴν καρδίαν του μετ' ἀνεκφράστου παραφροᾶς, ἐνῶ ἡ Λουκία δειλὴ καὶ τεταραγμένη ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος τῆς, μὲ τὴν φυσικότητά ἐκείνην τῆς ἀθωότητος, ἣν πολλάκις μὲν μιμεῖται ἡ ἐρωτότροπος τοῦ συρμοῦ, ἀλλ' οὐδέποτε πρεπόντως.

Τὸ εἰδύλλιον τοῦτο μοὶ ἀφῆρπασε τόσῳ τὴν προσοχὴν, ὥστε ἀπόλεσα ἀνεπαίσθητως τὴν ἰσοσταθμίαν καὶ κινδυνεύσας νὰ πέσω, ἐδραξάμην χαμοδένδρου τινός, ὅπως στηριχθῶ. Ὁ

θροῦς δὲ ἐποίησα, ἀπέσπασε τὴν προσοχὴν τῆς Λουκίας, ἣτις ἐφώνησεν,

— Ἀ! Θωμᾶ! . . . κάποιος ἔρχεται . . . πηγαίνε, πρὸς Θεοῦ, . . . ἂν μᾶς ἴδουν μόνους. . . ἂν τὸ ἐμάνθανεν ἡ μήτηρ μου!.. Χαῖρε, Θωμᾶ, χαῖρε! . . .

— Φεύγω, εἶπεν ὁ Θωμᾶς, ἀλλ' εἰπέ μοι, μ' ἀγαπᾷ;

— Ναί! ναι, Θωμᾶ, ὦ! . . . καὶ πολὺ! . . .

— Καὶ θὰ μοὶ εἶσαι πάντοτε πιστή;

— Πάντοτε.

— Καὶ δὲν θὰ νυμφευθῆς ἄλλον;

— Οὐδένα ἄλλον. . . οὐδένα Θωμᾶ. . .

— Ἀχ! τώρα φεύγω μὲ ὀλιγωτέραν λύπην. Χαῖρε, Λουκία μου, χαῖρε! . . .

— Χαῖρε, Θωμᾶ μου. . . Παναγία μου, προστάτευτέ τον!

Καὶ ὁ χωρικός λαβὼν τὸν πῖλον τοῦ καὶ τὴν ράβδον τοῦ ἀπήλθεν. Ἡ Λουκία λαβοῦσα τὴν ὑδρίαν τῆς, ἀνῆλθε τὸν λόφον, ἀλλ' ἐκ διαλειμμάτων ἔστρεψε πρὸς τὰ ὀπίσω, χωρὶς νὰ ψάλλῃ πλέον!

Η ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ ΑΓΑΛΛΙΑΣΙΣ.

Διήγημα
(Συνέχεια.)

Οὐδεὶς πλέον ἐγένετο λόγος περὶ Μάζου. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ γεύματος τόσῳ ἐπαγωγῶς διηγῆθη ὁ Φραγκίσκος τὰ συμβάντα τοῦ ὡς στρατιώτου, ὥστε ὅτε Ἰάκωβος καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ἐτέρποντο ἐπὶ τῇ συναναστροφῇ του. Περὶ τῆς Μαρίας δὲν λέγομεν τίποτε, διότι ἐννοεῖται οἰκοθεν ὅτι αὕτη ἐτέρπετο πρὸ πάντων. Τὴν ἐσπέραν ὁ νέος ἀνεχώρησε καὶ παρεκλήθη νὰ ἐρχηται συνεχῶς εἰς τὸ ὑποστατικόν. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκην ἐνθαρρύνσεως, ὅπως τὸ

πράττει. Δὲν εἶχε παρέλθει πολὺς καιρὸς μὲν, ὅτε τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας ἤρξατο διερχόμενος ἐν τῷ ὑποστατικῷ. Ὅπου δὲ καὶ ἂν μετέβαιεν ἡ Μαρία, ἦτο βεβαία ὅτι θὰ ἔβλεπε μετ' ὀλίγον ἀνατελλούσας τὰς περιγναθίδας τοῦ Φραγκίσκου. Κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ χωρίου, ἡ Μαρία ἐχώρευε πλείοτερον μετ' αὐτοῦ ἢ μετ' ἄλλου καὶ ὁ τρόπος δι' οὗ προσεφέροντο πρὸς ἀλλήλους, ἔπεισε τὸ χωρίον ὅτι ὁ ὠρτός ὑπαξιωματικός (διότι τοιοῦτον ἔλαβεν ὄνομα παρὰ τῶν κερσίων) ἠγάπα τὴν Μαρίαν, παρ' ἧς ἀντηγαπάτο.

Καὶ τῷ ὄντι, οὕτως εἶχε τὸ πρᾶγμα. Ἦσαν δὲ περὶ τούτου βέβαιοι καὶ οἱ δύο ἐρασταὶ χωρὶς οὐδένα νὰ ποιήσωσιν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου λόγον. Ἄν ὅμως ὁ Φραγκίσκος ἤθελεν ἐναντενίσαι ἄλλην νεανίδα, ἡ Μαρία θὰ ἐχαρκτηρίζε τοῦτο ὡς κακούργημα, ἂν δ' ἡ Μαρία ἤθελε γελάσει ἢ παίζει μετ' ἐτέρου νεανίου, ὁ Φραγκίσκος θὰ ἀπεκάλει αὐτὴν προδοτίδα. Οἱ νεανία τοῦ χωρίου γινώσκοντες ὅτι ὁ Φραγκίσκος ἦτο ρωμαλέος καὶ θαρραλέος πλείοτερον παντὸς ἄλλου, ἀπέσχον τοῦ νὰ πολιορκῶσι τὴν Μαρίαν, ὅπως μὴ ἰπαράσχωσιν αὐτῷ ἀφορμὴν ζηλοτυπίας.

Πάντες περιέμενον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ ἴδωσι τοὺς γάμους αὐτῶν τελομένους, καὶ ὅμως τοῦτο δὲν συνέβαινε. Πῶς ἄρα γε νὰ ἐξηγηθῆ τοῦτο; Ὁ Φραγκίσκος, καὶ τοὶ ἀγαπῶν ὀλοφύχως τὴν Μαρίαν, ἐπέισθη ὅτι ἦν προτιμώτερον νὰ περιμεῖνῃ ἐπὶ τινὰ ἐτι χρόνον πρὶν ἢ τεθῆ ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ γάμου καὶ τῶν οἰκογενειακῶν περισπασμῶν, διόπερ δὲν ἐζήτηε μὲν τὴν Μαρίαν, ἀλλ' ἐφρόντιζεν ὅπως μὴ ζητηθῆ καὶ παρ' ἄλλου τινος.

Ἡ συμπεριφορὰ αὕτη, μικροῦ ἐδέησε νὰ τῷ ἐπιφέρῃ τὴν ἀπώλειαν τῆς εὐτυχίας. Ὁ Ἰάκωβος, ὅστις κατ' ἀρχὰς ἐδέχετο εὐχαρίστως τὸν ὑπαξιωματικὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ του, τοῦ χρόνου

προϊόντος κατέστη ψυχρότερος καὶ ἐπὶ τέλους ἐδέχετο αὐτὸν μὲ τρόπον δηλοῦντα τὸν πόθον τοῦ νὰ τὸν ἴδῃ παύοντα τὰς ἐπισκέψεις του.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο εἶχον φθάσει τὰ πράγματα, ὅπου μίᾳ τῶν ἡμερῶν, συναντήσας ὁ πατὴρ τῆς Μαρίας τὸν Φραγκίσκον ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ χωρίου, τῷ εἶπεν,

— Ἐχω ἀνάγκην νὰ συνομιλήσω μετ' ὑμῶν κατ' ἴδιαν.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, ἀπήντησεν ὁ Φραγκίσκος.

Τὸ οἰνοπωλεῖον τῆς «Σελήνης» ἀπέιχεν ὀλίγα βήματα. Ὁ Φραγκίσκος προσεκάλεσε τὸν Ἰάκωβον νὰ εἰσέλθωσιν ἐκεῖ, ὅπως ὀμιλήσωσιν, ὁ δὲ πατὴρ τῆς Μαρίας ἐδέχθη, καὶ τοὶ οὐδέποτε εἰσῆρχετο εἰς οἰνοπωλεῖα.

Δ'.

Ὁ Φραγκίσκος ἐπανακάμψας ἐκ τοῦ στρατοῦ εὐρέθη ἄνευ γονέων, μὲ μίαν μεγαλητέραν αὐτοῦ ἀδελφὴν νυμφευθεῖσαν πρὸ τῆς εἰς τὸν στρατὸν κατατάξεώς του.

Ἡ περιουσία ἦν ὁ πατὴρ τοῦ Φραγκίσκου κατέλειπε τῷ υἱῷ του, ἦτο σπουδαία διὰ τὸ χωρίον ἐκεῖνο, ἀλλ' ἐξεταζομένη ἀπολύτως ἦν μηδαμινή. Συνίστατο εἰς τέσσαρα χωράφια καὶ εἰς τινὰ ἀποταμιευθέντα χρυσᾶ νομίσματα. Ἡ περιουσία του τέλος ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἂν ὁ Φραγκίσκος ἐξῆ ἐν μετριότητι, ἐργαζόμενος ὡς ὁ πατὴρ του, ἠδύνατο νὰ συντηρῆται ἀνέτως καὶ νὰ ἦ ἄνευ ἀναγκῶν. Ἀλλ' ὁ Φραγκίσκος ἀπέμαθεν ἐν τῷ στρατῷ τὴν ἐξὶν τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ εἶχεν ὑπερφηανεθῆ καὶ πρὸς τὸν βαθμὸν του τοῦ Λογίου, ὅστις ἦτο ἀνώτερος τοῦ τῆς τάξεως ἀπλοῦ γεωργοῦ' προστίμα ὅθεν τὴν ὀκνηρίαν μᾶλλον καὶ διασκεδάσιν. Τυχάνων κάτοχος χρηματικῆς ποσότητος, δι' αὐτὸν σπουδίας, ἐνόμισεν ὅτι οὐδέποτε θὰ περιέλθῃ εἰς στενωχώρας. Περιεκυκλώθη ὑπὸ τῶν ἀέργων τοῦ χωρίου, αἵτινες τὸν ἐκολάκευον, ἀναγνωρίζοντες

πάντοτε αὐτὸν ὡς ἀρχηγὸν ἐν ταῖς διασκεδάσει καὶ ταῖς παιδαίαις των, καὶ ὑπέθαλπον, ἐν ἀγνοίᾳ του, τὴν ματαιοφροσύνην καὶ τὰ πάθη του, ἀντὶ δὲ νὰ καλλιεργῆ τοὺς ἀγρούς του, ἐθάμαζεν ἐν τῷ οἰνοπωλεῖῳ, ὅπερ ἦτο συγχρόνως καὶ μαγειρεῖον, ἐπλήρωνε τὰ δεῖπνα τῶν φίλων του, καὶ θαυμαστῶς κατέστρεψε τὴν πατρικὴν κληρονομίαν.

Ὁ πατὴρ τῆς Μαρίας δὲν ὤκνησε νὰ ἐννοήσῃ τὰ συμβαίνοντα. Ἐπειδὴ μάλιστα πάντες ἐγίνωσκον ὅτι ἠγάπα τὴν κόρην του, δὲν ἔλλειψαν καὶ ἄνθρωποι νὰ τῷ ἀναγγείλωσι τὰ περὶ τοῦ τρόπου τοῦ ζῆν τοῦ Φραγκίσκου. Διεδίδετο οὖν τοῖς ἄλλοις ὅτι αὐτὸς εἶχεν ἤδη καταστρεφῆ τὴν περιουσίαν του καὶ ὅτι διετελεῖ εἰς σχέσεις πρὸς τὸν τοκογλύφον Γρήνδαν.

Ὁ ἀγαθὸς Ἰάκωβος, ταῦτα πληροφορηθεὶς ἐγένετο σύννοος. Ὅσῳ πρὶν ἦτο εὐδιάθετος νὰ ἴδῃ τὴν Μαρίαν τοῦ ἠνωμένην μετὰ τοῦ Φραγκίσκου, τόσῳ νῦν μετενόει, βλέπων ὅτι ἡ ἀγαπητὴ θυγάτηρ του δὲν θὰ ἐξησφαλίζετο τοιοῦτον λαμδάνουσα σύζυγον. Τὸ νὰ ἐκδιώξῃ αὐτὸν τῆς οἰκίας του καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ τῇ κόρῃ του νὰ παύσῃ πᾶσαν μετ' αὐτοῦ σχέσιν, τῷ ἐφαίνετο μέτρον καὶ πῶς ὑπερβολικόν. Ἡ Μαρία ἐφαίνετο ὅτι ἠγάπα τὸν νεανίαν, καὶ τοῦτο θὰ τὴν ἐλύπει πολὺ. Ἀλλως τε, ἐὰν ὁ Φραγκίσκος μετέβαλλε τρόπον τοῦ ζῆν, θὰ ἦτο ὁ καλλίτερος γαμβρὸς ἐν ἠδύνατο νὰ εὔρῃ ἐν τῷ χωρίῳ ὁ ἐκμισθωτῆς τοῦ ὑποστατικοῦ τοῦ κ. Προνέτη. Ὁ Φραγκίσκος δὲν εἶχε φθάσει ἐτι εἰς τὸ χεῖλος τοῦ βραβύου, ὁ δὲ πατὴρ τῆς Μαρίας ἐκολακεύετο ὅτι διὰ τῶν συμβουλῶν του ἠδύνατο νὰ ἀποτρέψῃ αὐτὸν τοῦ ὀλέθρου.

Ὁ ἐκμισθωτῆς λοιπὸν καὶ ὁ ὑπεξωματικὸς ἐκάθηντο ἀντιμέτωποι παρὰ τινὶ τραπέζῃ τοῦ οἰνοπωλεῖου. Ὁ οἰνοπώλης ἠρώτησεν αὐτοὺς τί ζητοῦσι, καὶ ὁ πατὴρ τῆς Μαρίας διέταξεν ἡμίσειαν φιάλην οἴνου.

Ὁ Φραγκίσκος, διακόψας αὐτὸν,

— Ἀστευέσθε κ. Ἰάκωβε; . . . Τί ἡμίσει-
αν; ἐγὼ θὰ κερῶ καὶ μάλιστα ἐκ τοῦ καλλι-
τέρου οἴνου τοῦ οἰνοπωλείου μας.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν οἰνοπώλην,

— Μίαν φιάλην. . . λέγω μίαν, διὰ νὰ ἀρ-
χίσωμεν. . . ἀπὸ τὸν καλλίτερον οἶνον. . . Ξεύ-
ρεις; ἀπ' ἐκεῖνον ποῦ μ' ἀρέσκει. . .

Ἐπὶ οἰνοπώλης ἔκαμε νεῦμα ὅτι ἐνόησε καὶ
προσέθηκεν,

— Ἄφες κ. Φραγκίσκο, καὶ θὰ εὐχαρι-
στηθῆς.

Ἀπὸ τῆς ἐπανόδου τοῦ ἐκ τοῦ στρατοῦ, ἀ-
πεδίδeto τῷ Φραγκίσκῳ τὸ κύριον.

Ἐπὶ οἰνοπώλης ἐσπευθε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν δια-
ταγὴν, ὅτε ὁ Ἰάκωβος κτυπήσας διὰ τῆς πυγ-
μῆς τὴν τράπεζαν, ἐφώνησε μετ' ἀποφασιστι-
κότητος,

— Ὅχι! . . . Σὰς εἶπον ἡμίσειαν φιάλην,
καὶ τόσοι μόνον θὰ φέρητε.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, ἐδῶ διατάσ-
σω ἐγὼ καὶ ὄχι σεις.

— Οὐχί, τὴν φορὴν ταύτην ἢ θὰ ἀκουσθῆ ἢ
ἰδική μου διαταγὴ ἐγὼ πληρῶν, καὶ ἐγὼ δια-
τάσσω.

— Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον δὲν θὰ ὑποφέρω ποτέ.

— Θὰ τὸ ὑποφέρητε, διότι ἄλλως ἀναχωρῶ.

— Ἐστὼ λοιπὸν, τότε ἄς γίνῃ ὅπως ἐπι-
θυμητέ.

— Λοιπὸν οἰνοπώλά μου, ἤκουσε; ἡμίσειαν
φιάλην.

Ἐπὶ οἰνοπώλης διὰ κινήματός τινος ἐξέφρασε
τὴν δυσαρέσκειάν του.

— Σὰς προσεκάλεσα ἐδῶ ὅπως συνομιλήσω-
μεν σπουδαίως, καὶ οὐχὶ ὅπως κενώσωμεν φιά-
λας πρὸς τρία φράγκα ἐκάστην.

— Ἐχετε δίκαιον, ἀλλὰ τὸ ἐν δὲν ἀποκλείε-
τὸ ἄλλο· καὶ ἐγὼ ἐπόθουν νὰ πληρῶσω. . .

— Ἰσα, ἴσα περὶ τούτου θὰ ὁμιλήσωμεν,
περὶ τῆς μεγάλης εὐκολίας ἣν ἔχετε νὰ πλη-
ρῶνητε.

Ἐπὶ οἰνοπώλης ἐκόντισε τὸν οἶνον. Ἐπὶ
Ἰάκωβος ἐκένωσεν ἐξ αὐτοῦ εἰς τὰ δύο ποτήρια
καὶ συγκρούσαντες αὐτὰ ἀμφοτέροι, ἔπιον. Ἐπὶ
πατὴρ τῆς Μαρίας ἐξηκολούθησεν.

— Θέλετε νὰ εἴπητε ὅτι ἐξοδεύω πολλά;
— Ναί· αὐτὸ θέλω νὰ εἴπω, ἀλλὰ καὶ τί
ἄλλο.

Ἐν τούτοις ὁ οἰνοπώλης ἐκόντισε τὸν οἶνον. Ἐπὶ
Ἰάκωβος ἐκένωσεν ἐξ αὐτοῦ εἰς τὰ δύο ποτήρια
καὶ συγκρούσαντες αὐτὰ ἀμφοτέροι, ἔπιον. Ἐπὶ
πατὴρ τῆς Μαρίας ἐξηκολούθησεν.

— Ὑπῆρξα πάντοτε εὐκρινής. Διὰ τοῦτο
μὴ παραξενευθῆτε διὰ τὸ εἶδος τῆς ὀμιλίας μου.
Βίμαι πατήρ. Ἡ Μαρία πρό τινος ἐφθασεν εἰς
τὴν ἡλικίαν τοῦ γάμου. Γινώσκετε ὅτι ὑποθέ-
ται ὁ κόσμος πολλά, ὅταν βλέπῃ νέον θαδί-
ζοντα ἐπὶ τὰ ἴχνη νεάνιδος. Σεῖ πάντοτε πε-
ριφρουρεῖτε ὡς ἀένναοι φύλαξ τὴν κόρην μου. Δι-
καιῶμαι λοιπὸν νὰ σᾶς ἐρωτήσω, τί σκέπτεσθε
περὶ αὐτῆς;

— Σκέπτομαι περὶ αὐτῆς, εἶπεν ὁ Φραγκί-
σκος, ὡς τίμιος ἄνθρωπος. Χαίρω ὅτι μοὶ ἀπο-
τείνετε τὴν τοιαύτην ἐρώτησιν, διότι ἴσα ἴσα
ἠτοιμαζόμεν νὰ σᾶς ὁμιλήσω ἐγὼ περὶ τούτου,
ἀλλὰ μοὶ ἔλειπε τὸ θάρρος. Ναί, ἀγαπῶ τὴν
Μαρίαν, ἀν δὲ μ' ἐκρίνετε ἄξιον αὐτῆς θὰ τὴν
ἐνυμφεύωμαι πάραυτα.

— Ἄκουσον, Φραγκίσκο. Δὲν θὰ σᾶς ἔλε-
γόν τι δυνάμενον νὰ σᾶς προσβάλῃ, ἀλλὰ καὶ
δὲν δύναμαι νὰ ἀποκρύψω τὴν ἀλήθειαν. . . Ἄν
πρὸ ἐνός ἔτους, ὅτε ἀφίχθητε ἐνταῦθα, μοὶ ἐκά-
μνετε τοιαύτην πρότασιν, θὰ ἐδεχόμεν αὐθαρῆ
αὐτήν. Ἀλλὰ νῦν. . .

— Νῦν; ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ Φραγκίσκος
ἐρυθρίασας ὑπ' ἔρωτος συνάμα καὶ αἰσχύος.

— Νῦν; ὄχι βέβαια, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰά-
κωβος μετὰ σταθεροῦ καὶ ἀποφασιστικοῦ ὕφους,
Νῦν ὄχι. . . ἐκτός ἂν δεχθῆτε ὄρους τινὰς καὶ
ἂν μοὶ δώσητε ἀποδείξεις τινὰς.

Ἐπὶ οἰνοπώλης ἐξέπεμψε στοναχὴν παρηγορίας.

— Προτεινάτε μοι ὄρους ὄρους θέλετε, εἶπε
μετὰ ζωηρότητος. Δοκιμάσατέ με ὅπως θέλετε.
Ὅπως ἐγὼ ἀποκτήσω τὴν Μαρίαν, δύναμαι τὰ
πάντα νὰ πράξω, διότι τὴν ἀγαπῶ τόσο, ὥστε
ἀνευ αὐτῆς δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ζήσω.

— Ἀφοῦ οὕτως ἔχει, εἶπε μειδιῶν ὁ γέρον,
δύνασθε εὐκόλως νὰ πράξητε ὅ,τι ἀπαιτήσω.

Ἐπὶ οἰνοπώλης ἐτοποθέτησε τοὺς ἀγκῶνας
αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ κλείσας τὰς πυγ-
μᾶς του, ἐστήριξεν ἐπ' αὐτῶν τὴν κεφαλὴν, πε-
ριμένων ἐναγωνίως ν' ἀκούσῃ.

— Ὅμιλήσατε, εἶπεν.

Ἐπὶ οἰνοπώλης ἠτοιμάζετο ν' ἀρχίσῃ, ὅτε αἰ-
φνης εἰσῆλθεν εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον καὶ ἕτερον πρό-
σωπον, ὁ κ. Προνέτης, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ὑπο-
στατικοῦ, ὅπερ ὁ πατὴρ τῆς Μαρίας ἐκαλλιέργει.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχε φθάσει ἐκ τῆς πό-
λεως ὁ κ. Προνέτης, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ οἰνο-
πωλεῖον, ὅπως λάβῃ ὀλίγην τροφήν, ὅτε ἔμαθε
παρὰ τοῦ οἰνοπώλου ὅτι ἐκεῖ εὐρίσκοντο ὁ Ἰά-
κωβος καὶ ὁ Φραγκίσκος. Ἐπρόμάντευσε τότε
πάραυτα, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ὅτι ἡ πα-
ρουσία του θὰ εὐγρόσσει αὐτούς, καὶ ἐσπευσε
νὰ τοὺς παρενοχλήσῃ κατὰ τὴν κρισιμωτέραν
τῆς συνδιαλέξεως αὐτῶν στιγμὴν.

— Καλημέρα Ἰάκωβε καὶ σὺ Φραγκίσκο, ἐ-
φώνησε διὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ἰλαρότητος. Τί
κάμνετε; χαίρω τὴν εὐρίσκων ὑμᾶς ἐπὶ τὸ
αὐτό! Μόλις τώρα ἐβῆσα εἰς τὸ χωρίον καὶ εἶ-
πον: «ἂν μεταβῶ εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον, ἀδύνατον
νὰ μὴ εὑρῶ ἐκεῖ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Φραγκί-
σκον».

— Οὐ! ἐτονόησεν ὁ Ἰάκωβος, ὅσον δι'
ἐμὲ δὲν συχνάζω ποτέ εἰς τὰ οἰνοπωλεῖα.

— Δὲν σᾶς ἐνοχλῶ βέβαια ἂν καθῆσθε μαζὺ
σας, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Προνέτης.

— Τὸ ἐναντίον! ἐφώνησαν ἀμφοτέροι οἱ κα-
θήμενοι, οἵτινες ἐπόθουν νὰ εὐρίσκοντο εἰς χιλίων

μιλλίων ἀπόστασιν ἀπ' αὐτῶν.

— Τὸ ἐγίνωσκον, τὸ ἐγίνωσκον! . . . Ἀμα ἔ-
μαθον ὅτι εἰσθε ἐδῶ, διέταξα νὰ μοὶ φέρουν
πλησίον σας τὸ φαγητόν μου. Τὸ ζῶον αὐτὸ ὁ
οἰνοπώλης μοὶ ἔλεγεν ὅτι ἔχετε ἰδιαίτερα καὶ
μυστικά νὰ εἴπητε. . . Ναί, εἶπον ἐγὼ, ἀλλὰ
στοιχηματίζω ὅτι εἰς τὴν μυστικὴν ὀμιλίαν των
θὰ ἐπόθουν πολὺ νὰ λάβω μέρος καὶ γῶ. . . Ἐμάν-
τευσα;

Ἐπὶ οἰνοπώλης ὑπεστήριξεν ὅτι ἔχει δίκαιον.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν ἐξακολουθήσατε τὴν ὀ-
μιλίαν σας.

Οἱ δύο χωρικοὶ ἠτένισαν ἀλλήλους μετὰ τι-
νος δισταγμοῦ, ὡς ἵνα συμβουλευθῶσι τί νὰ
πράξωσιν, ἀλλ' ὁ ἀγαθὸς Προνέτης ἐν τῇ μανίᾳ
του νὰ μαντεύῃ τὰ πάντα, δὲν ἀφήκεν αὐτούς
ἐν τῇ ἀμφιβολίᾳ.

— Ἐμάντευσα ἤδη περὶ τίνος πρόκειται.
Ἐπιβία ἐμπιστευτικὴ μεταξὺ σας δὲν δύναται
νὰ μὴ ἔχῃ σκοπὸν τινά. Πρὸ ἔτους ὁ Φραγκί-
σκος ἀγαπᾷ τὴν Μαρίαν· νῦν σοὶ ζητεῖ τὴν
χειρὰ της. Ἰδοῦ. Εἶπατε νῦν ἂν σφάλω.

— Τῷ ὄντι, εἶπεν ὁ νέος.

— Βίδατε! . . . τὸ εἶπον ἐγὼ! Λοιπὸν ὁ
Φραγκίσκος ἔκαμε τὴν πρότασίν του, καὶ σὺ,
Ἰάκωβε, τῷ ἀπάντησες «παράδεικτον», εἶτα
ἐθλίψατε τὰς χεῖρας καὶ νῦν πίνετε ποτήριον
οἴνου. . . Μαντεύω, ἢ ὄχι; Καὶ ἔφθασα ἐγ-
καίρως. Ὡς ἀνάδοχος τῆς Μαρίας ἔχω εὐχαρι-
στησιν νὰ ἀναμιχθῶ εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ἔχω μάλιστα
δικαίωμα ἂν θέλετε.

— Καὶ λοιπὸν πότε γίνονται οἱ γάμοι; ἐξηκο-
λούθησε πλήρως ἔχων τὸ στόμα, διότι ἐν τῷ με-
ταξὺ ὁ ὑπὸ τῆς ἐκόντισε τὸ φαγητόν του.

— Πότε; εἶπεν ὁ πατὴρ τῆς Μαρίας, πότε;
ζῆτος ποτέ!

Ἐπὶ οἰνοπώλης ἔμεινε μετὰ τὸ πηροῦνιον εἰς
τὸν ἀέρα, διακόψας τὰ ἔργα αὐτοῦ τῆς μασσή-
σεως ἐξ ἐκπλήξεως.

— Πῶς; τί θέλεις νὰ εἴπῃς; Ἄν καλῶς

νώ, ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ ἀξιολόγου τούτου νέου.

— Ὅχι ἀπολύτως. Ἡτοιμαζόμεν μόνις νὰ τῷ προτείνω τοὺς ὄρους, ὑπὸς θὰ τῷ παρεχώρουν τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς μου, ὅταν εἰσέλθαιτε.

Ὁ Προνέτης ἐξηκολούθησε τρώγων μετὰ πρυθυρίας.

— Κάλλιστα! ἐννοῶ τώρα... Προτείνεις ὄρους. Ἔχεις πληρέστατα δικαίον... «ὦ! μαντεύω ἤδη καὶ τίνες ὄρους θὰ προτείνῃς. Νὰ συγκατοικήσῃ ὁ Φραγκίσκος μαζὺ σου... Ἔχεις δικαίον. Νὰ ἀποχωρισθῇς τῆς Μαρίας, ἣν ἀγαπᾷς ὑπερβαλλόντως, θὰ ἦτο σκληρόν... Ἄλλως τε ἐγγύρως ἤδη καὶ ἔχεις ἀνάγκη βοηθοῦ εἰς τὰ γεωργικὰ ἐργασίας σου... Ὁ Φραγκίσκος ὀφείλει, κατ' ἐμὲ, νὰ δεχθῇ.

Ὁ Ἰάκωβος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, κ. Βερνάρδε, δὲν πρόκειται περὶ τούτου. Βεβαίως ὁ μέλλων νὰ συζευχθῇ τὴν κόρη μου θὰ μὲ ὑποχρεώσῃ νὰ ἔλθῃ νὰ συγκατοικήσῃ μετ' ἐμοῦ, ἀλλὰ καὶ δὲν ἔχω τὴν τόλμην νὰ τῷ ἐπιβάλλω τὴν θέλησίν μου. Ὁ νυμφεύμενος ἐννοεῖ πάντοτε νὰ σχηματίσῃ ἰδίαν οἰκογένειαν, καὶ δυσκόλως τις συγκατανεύει νὰ νυμφευθῇ μετὰ τῆς νέας καὶ τὸν πενθερὸν καὶ τὴν πενθεράν. Ἄφ' ἐτέρου ἐγώ, χάριτι θεῶν, αἰσθάνομαι ὅτι κέκτημαι ἔτι ἀρκετὴν ρώμην καὶ μὲ τὸν ὑπρέτην καὶ τοὺς ἐμπίσθους ἐργάτας μου δύναμαι ἀξιόλογα νὰ ἐπαρκῶ εἰς τὸ ἔργον μου. Πιστεύω δὲ, κ. Προνέτη, ὅτι τὸ ὑποστατικόν σας δὲν τὸ παρημέλητα μέχρι τοῦδε.

— ὦ! αὐτὸ δὲ ὄχι, δὲν τὸ εἶπα ποτέ!

— Ἄν λοιπὸν ὁ γαμβρὸς μου θέλῃ νὰ συνεργάτῃται μετ' ἐμοῦ, ἔχει καλῶς· ἀ ὅπως ἔχη ἴδια κτήματα νὰ καλλιεργῇ, καὶ τοῦτο καλλίτερον. Ἄρκει μόνον νὰ ἐργάζεται πρὸς τὸ συμφέρον τῆς οἰκογενείας του.

— Λέγεις καλῶς, ἐφώνει ὁ Βερνάρδος μὲ

πλήρες πάντοτε στόμα. Ὁμιλεῖ πάντοτε ὡς φρόνιμος ἄνθρωπος. Ὁ Φραγκίσκος ἐν τούτοις εἶναι ὁ κατάλληλος γαμβρὸς διὰ τὴν κόρη σου. Το πρᾶγμα λοιπὸν ἐτελείωσε.

— Κατὰ δυστυχίαν φρονῶ ὅτι δὲν εἶναι κατάλληλος, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ἢ τοῦλάχιστον ἂν ἦναι, δὲν τὸ ἀπέδειξε μέχρι τοῦδε.

Ὁ Προνέτης ἔμεινεν αὐθις μὲ τὸ πηρούριον ὑψωμένον εἰς τὸν ἀέρα.

— Τί λέγεις, Ἰάκωβε; ἠρώτα, ἐνῶ ὁ Φραγκίσκος ἀισθάνομενος λάπῳ τύψιν, εἶχε κλίνει τὴν κεφαλὴν περιλύπως.

(ἀκολουθεῖ)

Ο ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Τὸ νὰ περιμένῃς ὅπως οἱ ἄλλοι σὲ χαιρετήσωσι πρῶτοι, εἶναι ἀπαίτησις λίαν ἀνόητος. Τὸ νὰ εἶσαι πάλιν αἰωνίως πρόθυμος νὰ ἀποκαλύπτεσαι πρῶτος, (ἐκτὸς ὅταν συναντᾷς κυρίας,) εἶναι δουλοφροσύνη.

Τὸ νὰ χαιρετᾷς καὶ ἀντιχαιρετᾷσαι εἰς πᾶσαν συνάντησιν μετὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου ἐν περιπάτῳ δημοσίῳ, εἶναι ἐνόχλημα.

Τὸ νὰ ζητῆς ἐπιμόνως ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους γνωρίμους, ὅπως τοὺς χαιρετήσης, εἶναι ἢ ὑπερηφάνεια, ἢ μικροφιλοτιμία· ὑπερηφάνεια μὲν ἐὰν οἱ παρὰ σοῦ ζητούμενοι εἶναι κυρίαὶ ἢ ἑξοχα πρόσωπα, μικροφιλοτιμία δὲ ἂν οὗτοι εἰσὶ κοινοὶ ἄνθρωποι, διότι τότε τοῦτο πράττεις, ὅπως δείξης ὅτι πολλοὺς ἤθεν ἔχεις γνωρίμους.

Ἐπάρχουσιν ἄνθρωποι μύωπες ἢ ἀφηρημένοι. Οἱ τοιοῦτοι ἢ ἄς φεύγωσι τὰς συναθροίσεις, ἢ ἄς φορῶσι δίοπτρα.

Ἐπάρχουσιν ἄλλοι διερχόμενοι ὑπερηφάνως, οἵτινες ἢ δὲν θέλουσι νὰ χαιρετήσωσιν, ἢ δὲν θέλουσι νὰ χαιρετηθῶσιν, ἢ τέλος θέλουσι νὰ προσποιηθῶσι τοὺς ἀφηρημένους. Ἐν πάσει περιπτώσει τοὺς τοιοῦτους μὴ χαιρετᾷς ποτέ, καὶ οὕτω δὲν τοῖς παρέχεις ἀφορμὴν ἐνοχλήσεως.

Ἄλλοι τὸναντίον στρέφουσι τῆδε καθεῖσε, ὡς νὰ ἦσαν νευρόσπαστα, χαιρετῶντες πάντας ὅσους συναντήσωσιν· οἱ τοιοῦτοι εἰσὶν ἀξιογέλαστοι.

Ἄλλοι δὲν σοὶ ἀνταποδίδουσι τὸν χαιρετισμὸν, διότι προχωρήσαντες ὀλίγον, φοβοῦνται μὴ, τοῦτο πράττοντες, ἀπολέσωσι τὸ βῆμα, ἢ μετατοπισθῇ ὁ λαιμοδέτης των. Ἄλλοι χαιρετῶσι διὰ τοῦ δακτύλου, ὡς πράττουσι μὲ τὰ νήπια, ἢ κινουσι μόνις τὴν κεφαλὴν των. Ὁ τρόπος οὗτος τοῦ χαιρετᾶν καλεῖται χαιρετισμὸς προστασίας. Ἄλλοι σὲ χαιρετῶσι διαγράφοντες διὰ τῆς χειρὸς καμπύλην εἰς τὸ κενόν. Καὶ ὁ τρόπος οὗτος εἶναι δηλωτικὸς προστασίας, ἀλλὰ κυριολεκτικῶς καλεῖται ὑποκριτικός.

Ἄλλος σὲ χαιρετᾷ πρῶτος χοροπηδῶν, ἐξιππαζόμενος καὶ κλίνων. Ὁ χαιρετισμὸς οὗτος καλεῖται κομψός.

Ὁ ἔμπορος σὲ χαιρετᾷ γοργῶς βαίνων, ἢ σοὶ θλίβει τὴν χεῖρα ἄχωρὶς νὰ σταματήσῃ, ἢ σοὶ λέγει ἐν διπλοῦν χαιρε, χωρὶς νὰ ἐξαγάγῃ τὴν χεῖρα ἀπὸ τοῦ θηλακίου του.

Ὁ τοκογλύφος χαιρετᾷ τὰς ἀρχὰς τοῦ τόπου ὑποκλινέστατα.

Ὁ φιλόργυρος ἀποκαλύπτεται, δι' ἄμφω τῶν χειρῶν λαμβάνων τὸν πῖλόν του.

Ὁ χωρικός ἐξάγει τὸν πῖλον ρίπτων αὐτὸν πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ὁ καφφεπώλης τίθησι τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ ὀκρίβαντος αὐτοῦ καὶ κλίνων πρὸς τὰ ἔμπρῳς, σοὶ λέγει «Τί προστάζετε».

Ὁ ὠρολογοποιὸς, ὁ βιβλιοπώλης, ὁ χρυσοχόος κτλ. χαιρετῶσιν ἐγείροντες τὴν κεφαλὴν καὶ ἀφαιροῦντες τὰ δίοπτρα.

Ὁ σαρκαστικὸς χαιρετισμὸς συνίσταται εἰς τὴν προσθήκην ἐπιφωνήματος. λ. χ. «ὦ! δοῦλός σας!» Μεταξὺ ὁμῶς φίλων στενῶν, τοῦτο εἶναι ἀπλῶς παιδιὰ.

Οἱ ἐρασταὶ, κατὰ τὸ πρῶτον τοῦ ἔρωτός των στάδιον, ἀτενίζονται ἀσκαρδαμυκτῶς ἀνευ ἄλλου νεύματος. Μετὰ τὴν ἐρωτικὴν των ἐξομολόγησιν φυθυρίζοντες λέξεις ἀσυναρτήτους. Κατὰ τὸ τρίτον δὲ στάδιον, τραβῶντες ὁ εἰς τὸ ἔνδυμα τοῦ ἄλλου.

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἰωσήφ Giusti.)

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Βραβευθεῖσα τιμότης. — Πτωχὴ τις γυνή, μήτηρ θελατικῆς καὶ ἐναρέτου κόρης, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν πλουσίου τινος, χείροντες φήμην γενναίου καὶ εὐγενοῦς, καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τὴν συνδράμῃ, διότι, μὴ ἔχουσα πέντε φλωρία, ἐπρόκειτο νὰ ἐκβληθῇ τῆς οἰκίας καὶ νὰ ριφθῇ ἐν μέσῳ τῆ ὁδοῦ. Τοῦτο συνέβη ἄρτι ἐν Βιέννῃ, καθὼ ἀναγγέλλουσιν αἱ γερμανικαὶ ἐφημερίδες.

Ὁ πλούσιος ἐκεῖνος, ἰδὼν ὅτι ἡ τε μήτηρ καὶ ἡ νεανὶς περιήλθον εἰς τὴν ἐσχάτην ἐνδειαν, διότι

ἦσαν τίμιαι, λαβὼν τεμάχιον χάρτου, ἔγραψε πρὸς τὸν ταμίαν του νὰ μετρήσῃ ταῖς δύο γυναιξὶ 50 φλωρία. Εἶτα ἐσφράγισεν τὸ γραμματίον καὶ τὸ παρέδωκεν αὐταῖς.

Ἡ μήτηρ ἐπορεύθη εἰς τὸν ταμίαν τοῦ πλουσίου, ἀλλ' ἰδοῦσα ὅτι τῇ ἐμέτρα πολλά φλωρία, εἶπεν αὐτῇ.

— Ἐχετε λάθος. Ἐζήτησα 5 φλωρία παρὰ τοῦ κυρίου καὶ δὲν πιστεύω νὰ ἐσημείωσεν τόσα πολλά ὅσα μετράτε.

Ὁ ταμίαις παρατηρεῖ καλῶς καὶ βλέπει ὅτι 50 φλωρία ἐσημειοῦντο. Ἡ γυνὴ ἐπιμένει ὅτι ἡ λάθος ἔχει ὁ ταμίαις, ἢ ὁ κύριος ἔγραψε 50 φλωρία κατὰ λάθος, ἀντὶ νὰ γράψῃ 5.

Ὁ ταμίαις σπεύδει νὰ ἐρωτήσῃ τὸν πλούσιον καὶ νὰ λάβῃ ὁδηγίαν.

Ὁ πλούσιος κατέρχεται, παρατηρεῖ τὸ γραμματίον καὶ λέγει·

— Ἐχετε δίκαιον· ἔκαμα λάθος· τώρα τὸ διορθῶ.

Καὶ λαβὼν αὐτὸ προσθέτει ἐν μηδενικὸν καὶ λέγει τῷ ταμίᾳ.

— Ἰδοὺ πληρώσατε τώρα. Διότι ἡ τιμὰ μῆτηρ πρέπει νὰ νυμφεῖσθαι τὴν ἐνάρετον κόρην της.

Καὶ τῷ ὄντι, ἡ μήτηρ διὰ τῶν 500 φλωρίων ἐνύμφευσεν τὴν θυγατέρα αὐτῆς.

Ἀξιόλογον πρὸς μίμησιν παράδειγμα.

Εὐφυῆς γέρον. — Ὑπῆρξε διάσημος δικηγόρος, ὅστις γηράσας δὲν ἠδύνατο νὰ ἀγορεύῃ, διότι πολλάκις ἔχανε τὸ νῆμα τῶν ἰδεῶν του, ὡς ἐκ τῆς προβιθηκυίας του ἡλικίας. Ἐν τινὶ μεγάλῃ δίκῃ ἤρξατο λαλῶν εὐγλωττῶς, ὅτε ἀπώλεσε τὴν σειρὰν τοῦ λόγου του καὶ δὲν ἐνεθυμεῖτο πλέον τί ἐπρεπε νὰ εἴπῃ. Χωρὶς λοιπὸν νὰ τὰ χάσῃ διόλου, στρέφεται πρὸς τὸ ἀκροατήριον καὶ λέγει·

— Κύριοι, ἡ μνήμη μου εἶναι γραῖα θαλα-

μηπόλο, ἥτις δὲν θέλει πλέον νὰ με ὑπηρετήσῃ. Ἄν αὕτη ὁμῶς φέρεται ἀπρεπῶς πρὸς ἐμὲ, ἐξυπηρετεῖ ὑμᾶς κάλλιστα, διότι σὰς ἀπαλλάσσει τοῦ κόπου νὰ με ἀκούητε.

Καὶ διακόψας τὸν λόγον, ἐκάθησε.

Μακροβιότης. — Ζῆ καὶ νῦν ἐστὶ ἐν Χουόδερφιλ τῆς Ἀγγλίας μεταπράτης τις τῶν ὁδῶν καλούμενος Ἰωάννης Ρόσπερ, ὅστις ἐγεννήθη τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1769. Εἶναι δηλονότι 110 ἐτῶν. ἔχεν ὁ ρηθεὶς 22 θυγατέρας, αἵτινες πᾶσαι ἀπέθανον. Ἡ τελευταία ἀπέβιασε 81 ἐτῶν. Λέγεται ὅτι πάντες οἱ φέροντες τὸ ὄνομα Ρόσπερ (καὶ εἰσὶν οὐκ ὀλίγοι) εἶναι ἀπόγονοί του. Εἶναι ὁ γέρον αὐτὸς μικρὸσωμος ἀλλ' εὐτραφῆς καὶ σχετικῶς πρὸς τὴν ἡλικίαν του εὐρωστος. Πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐτυφλώθη, νῦν ὁμῶς, ἰαθεὶς, δύναται, τῇ βοήθειᾳ τῶν διόπτρων, νὰ ἀναγινώσκῃ. Δὲν καταδέχεται δὲ, πτωχὸς ὢν, νὰ ζητῇ ἐλεημοσύνην, ἀλλὰ πωλεῖ καθ' ὁδὸν χάρτην καὶ φακέλλους.

Εὐσαρκία. — Ἀπέθανεν ἐσχάτως ἐν Ἀγίῳ Λουδοβίκῳ τῆς Ἀμερικῆς ἐξ ἐλεφαντιάσεως γυνὴ καλουμένη Ἀμαλία Βρούξ, ἥτις ἐζύγιζε 1909 λίτρας!! Οἱ βραχίονες αὐτῆς εἶχον περιφέρειαν 37 δακτύλων! Ὁκτὼ εὐρωστοὶ ἀχθοφόροι ἐπειράθησαν νὰ καταβιάσων ἐν τῷ τάφῳ τὴν σορὸν της, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν καὶ δὴ πρὸς τοῦτο ἐποίησαντο χρῆσιν μοχλῶν.

Πάθημα τοῦ Μόλτκε. — Ἐσχάτως, καθὰ διηγεῖται πρωσικὴ ἐφημερίς, ὁ Στρατάρχης Μόλτκε μετέβη παρὰ τινὶ συμβολαιογράφῳ, ὅπως καταθέσῃ εἰς χεῖρας του τὴν διαθήκην του.

Ὁ συμβολαιογράφος ἠρώτησεν αὐτὸν διατὶ δὲν ἔφερε μεθ' ἐαυτοῦ καὶ δύο μάρτυρας, ὅπως μαρτυρήσῃσι περὶ τῆς ταυτότητός του.

Ὁ Στρατάρχης ἐμειδίασε, λέγων·

— Ἐπίστευσα ὅτι. . . .

— Ὅτι δέκοφεν αὐτὸν ὁ συμβολιογράφος, δὲν ἦτο ἀνάγκη μαρτύρων, διότι ἡ φήμη σὰς κατέστησε τοῖς πᾶσι γνωστὸν. Ἐχετε δίκαιον, Στρατάρχη. Οὕτω σκέπτομαι καὶ γὰρ ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ὡς συμβολιογράφος τὸ πρᾶγμα ἀλλάσσει. Ὁρεῖλω νὰ συμμορφωθῶ με τὸν νόμον.

Καὶ ὁ Μόλτκε ἠναγκάσθη νὰ μεταβῇ πρὸς εὐρεσιν ἀνθρώπων μελλόντων νὰ καταθέσῃσιν ὅτι αὐτὸς ἦν ὁ Μόλτκε!

Θρεπτικὴ τῶν κρεάτων δύναμις. — Ὁ κ. Κάρολος Σούς ἐν τῷ οἰκονομικῷ λεξικῷ του διατείνεται ὅτι ἡ θρεπτικότης τῶν κρεάτων ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς ὑπαρχουσῶν λευκοματωδῶν οὐσιῶν.

Καὶ λοιπὸν εἰς 1,000 δράμια

Περιστερᾶς	περιέχονται	δράμια	λευκοματωδῶν οὐσιῶν.
Νήσσης	»	»	209
Αἰγάγου	»	»	203
Χηνὸς καὶ ὄρνιθς	»	»	187
Βοῦς	»	»	182
Κριοῦ καὶ μόσχου	»	»	174
Χοίρου.	»	»	173
			171

Ἄρα τὸ θρεπτικώτερον κρέας εἶναι τὸ τῆς περιστερᾶς, τὸ δ' ἦτον θρεπτικὸν τὸ τοῦ χοίρου.

Παγερὰ πυρπόλησις. — Ἰσπανὸς τις ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς Ἰερᾶς ἐξετάσεως, καταδιώκετο ὡς αἰρετικός. Ναήσας δὲ ὅτι δυσκόλως θ' ἀπέφυγε τὸν θάνατον, ἀπεφάσισε νὰ δραπετεύσῃ ἐν μέσῳ τοῦ χειμῶνος καὶ διερχόμενος τὰ Πυρρηναῖα, ἄπερ ὡς γνωστὸν εἰσὶν ἀείποτε χιονοσκεπῆ, νὰ σωθῇ. Καθ' ἣν ὁμῶς ἐποχὴν διήρχετο ἐκ μέσου τῆς χιόνος, ἐν Ἰσπανίᾳ ἐδικάσθη ἐρήμην καὶ κατεδικάσθη εἰς τὴν πυρὰν. Μὴ ὑπάρχοντος δ' αὐ-

τοῦ, ἐπυρπόλησαν τὴν εἰκόνα του.

Ὁ Ἰσπανὸς ἔκτοτε ἔλεγεν ἀστεϊευόμενος ὅτι πλείοτερον ψῦχος ἤσθάνθη ὅτε ἐπυρπολεῖτο, ἢ ἄλλοτε ποτε.

Φάρμακον κατὰ τῶν κωνῶπων. — Κατὰ τινὰ ἰταλικὴν ἐφημερίδα εὐρέθη νέον κατὰ τῶν κωνῶπων φάρμακον, τὸ ἐξῆς. Ἄνθη χαμαιμήλου ἀπλόνονται ἐπὶ πινακίου ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ καθ' ἅπασαν τὴν νύκτα οὐδεὶς κώνωψ πλησιάζει τὴν κλίνην τοῦ κοιμημένου.

Ἀγάπη κύων. — Κύων τις ἐκ τοῦ εἶδους τῶν Πομερανικῶν ἀνῆκεν εἰς τινὰ ξυλουργὸν, ὅστις δὲν εἶχε τέκνα. Ὁ ξυλουργὸς ἀπέθανε. Καὶ ἡ μὲν σύζυγος αὐτοῦ ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα, ὁ δὲ κύων ὑλακτῶν καὶ γοερῶς κραυγάζων συνώδευσε τὸν κύριόν του εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Ἡ σύζυγος παρελήφθη ὑπὸ τῶν συγγενῶν τῆς καὶ μένει μετ' αὐτῶν κλαίουσα τὸν προσφιλῆ σύζυγον. Ὁ κύων ὁμῶς δὲν ἠκολούθησεν αὐτήν. Μένει ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ κυρίου του πρὸ 10 ἡμερῶν, λέγει ἡ ἀναφέρουσα αὐτὸ ἰταλικὴ ἐφημερίς, μόνος, μετ' λαγχολικῶς καὶ συνεχῶς οὐρλίζων. Οἱ γείτονες βλέποντες τὴν πίστιν καὶ ἀφοσίωσίν του τῷ ρίπτουσιν ἐκ τοῦ παραθύρου κόκκαλα καὶ ἄρτον. Τρώγει ὁ κύων ὀλίγον καὶ εἶτα ἐξακολουθεῖ τοὺς θρήνους του. Ἐσμὲν περιεργοὶ νὰ ἴδωμεν τίς τῶν δύο θὰ παρηγορηθῇ ταχύτερον ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ ξυλουργοῦ, ἡ σύζυγός του ἢ ὁ κύων αὐτοῦ. Πολλοὶ, καὶ ἡμεῖς μετ' αὐτῶν, φρονοῦσιν ὅτι τὸ πρῶτον εἶναι τὸ φυσικώτερον καί το περιεργότερον.

Σεβασμὸς πρὸς τὰ χρήματα. — Δύο κύριοι συνωμῆλουν. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἔλαγε τῷ ἐτέρῳ, περὶ ἐμπορικῶν ἐργασιῶν ἴσως προκειμένου,

— Μοὶ ἐστοίχισεν αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις 1,000 λίρας!

Κύριός τις διήρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ

ἀφελών τὸν πῖλόν του ἐχαιρέτησεν ἐδαφιαίως. γος κύριον, τὸν ἠρώτησε τίς ἦν, διότι δὲν εἶχε
 Οἱ δύο συνομιλοῦντες ἀντεχαιρέτησαν αὐτὸν, τὴν τιμὴν νὰ τὸν γνωρίζῃ.
 ἀλλ' οὐδέτερος ἐγίνωσκε τίς ἦν ὁ φιλοφρόνως — Οὐδ' ἐγὼ σὰς γνωρίζω, κύριε, ἀπεκρίθη.
 χαιρετήσας. Ἠρώτησαν ἀλλήλους, ἀλλ' οὐδεὶς — Τότε πῶς μᾶς ἐχαιρειήσατε;
 ἠδυνήθη νὰ πληροφορηθῆσιν τὸν ἕτερον. — Δὲν ἐχαιρέτησα κανένα, ἀπεκρίθη, ἀλλ'
 Τότε ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν, καταληφθεὶς ὑπὸ περι- ἀπεκαλύφθη ἀκούτας προφερόμενον παρ' ὑμῶν
 εργείας, ἔσπευσε καὶ προφθὰς τὸν περι οὐ ὁ λό- τὸ ποσὸν 1,000 ἀξιοσεβάστων λιρῶν!

ΠΟΙΗΣΙΣ

Τῇ Δεσποινίδι. * * *

Ρόδα ζητεῖς, τριαντάφυλλα, σὲ παγωμένο μέρος;
 Φύγε! δὲν βλέπεις ἐρημιὰ;
 Μυρτιά δὲν ἔμεινε καμμιά
 Σὰν ἔφυγε τὸ θέρος. . . .

Φυσᾶ βοριάς! φέρε λοιπὸν ἀλλοῦ τὰ βήματά σου.
 εἶναι ἀμάρτημα, πτωχὸ,
 Νὰ βλέπῃς σκότος μοναχὸ
 Κι' ἀβύσσους ἐμπροστά σου.

Ἐδῶ πτηνὸν δὲν κελαδεῖ, τὸ χιόνι θὰ τὸ σβύσει
 Τὰ φύλλα ἔπεσαν εἰς τὴν γῆ
 Ἡλιος δὲν βγαίνει τὴν αὐγὴν
 Τὸν πάγο νὰ διαλύσῃ.

Ἄκους βρονταῖς καὶ ἀστραπαῖς καὶ κεραυνοὺς καὶ ζάλη;
 εἶσαι μικρὸ καὶ σὲ πονῶ
 Γιὰ σὲ δὲν θέλω νὰ θρηνηῶ,
 Κρύψου εἰς ἄλλη ἀγκάλη.

Πέτα νὰ εὕρης ἀνθηρὸν παράδεισον νὰ ζήσης,
 Σ' αὐτὸν π' ἀηδόνια κελαδοῦν
 Κ' ἐρίφια στὸ βουνὸ πηδοῦν
 Γλυκὰ νὰ τραγουδήσῃς.

Μένεις; . . . Θεέ! ἐπάγωσες! Καιρὸν ἔχεις ἀκόμα
 Τί περιμένεις ἀπὸ 'με;

Ὀλίγοι μένουσι στιγμαί. . . .
 Δὲν βλέπεις; . . . εἶμαι πτώμα!

Μένεις; . . . τὰς χεῖρας νίπτομαι. ἔλα λοιπὸν σιμά μου,
 Καὶ λάβ' ἂν ἔμεινε μικρὴ
 Θερμότητα ἔτι πικρὴ
 Ἄπ' τὴν νεκρὰ καρδιά μου.

Ἐσὺ ὅμως ἀς ὀψεσαι γιὰ ὅσα θὰ περάσῃς. . . .
 Τί, πονηρὸ, χαμογελᾶς;
 εἶθε τὰς λύπας τὰς πολλὰς
 Σὺ νὰ μοῦ μετριάσῃς.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Π. Ρ.

Ἡ Γαλάτειά μου.

Ἐνῶ ἐγὼ τοὺς πόθους μου, τὸ μέλλον, τὴν πνοὴν μου,
 εἰς μόνα συνεκέντρωσα τὰ μάγα βλέμματά της,
 Ἐνῶ ἐκ τῆς ἀγάπης της ἐξήρτων τὴν ζωὴν μου
 Καὶ μ' ἔδιδε τὸν οὐρανὸν μὲ τὰ θωπεύματά της,

Ἐνῶ ἡ εὐθυμία της γαλήνην μοὶ ἐδώρει,
 Καὶ ἐγενόμην σκυθρωπὸς ἐὰν δὲν ἐμειδία,
 Ἐνῶ ἐθρήνουν ἂν ποτὲ ἐδάκρυεν ἡ κόρη,
 Καὶ ὅταν ἔπασχε, δεινῶς μ' ἐπόνει ἡ καρδιά,

Ἐκείνη ψυχρὰ πάντοτε, ψυχρὰ μὲ ἐθεώρει,
 Καὶ κάποτε μ' ἐθώπευεν, ἀλλὰ ψυχρὰ, σιγῶσα!
 Τὴν εὐτυχίαν πάντοτε μ' ἐν βλέμμα μοὶ ἐδώρει,
 Ἄλλ' ἔπειτα μ' ἐφόνευε τοὺς πόθους μου γελῶσα!

Δὲν μὲ ἠγάπα τρυφερῶς! Μετὰ τοσοῦτον χρόνον
 Ἐνόησα Γαλάτειαν εἶσι πιστῶς λατρεύω.
 Οὐδέποτε αἰσθάνεται γυνὴ καρδίας πόνον. . .
 Τὸ βλέπω! ψυχρὸν μάρμαρον περιπαθῶς θωπεύω!

Ἐὰν ποτε ὑγράνθησαν μικρὸν οἱ ὀφθαλμοί μου,
 Ἐὰν ἐστέναξα ποτὲ ἐκ βάθους τῆς καρδίας,
 Ἐὰν ὑπέστην φοβερὰ δεινὰ ἐν τῇ ζωῇ μου,
 Ἐκείνη μοὶ εἰδείκνυε μορφήν ἀναλγησίας!

Είδες ποτέ τὸν οὐρανὸν κατὰ τὴν ταραχὴν του,
Παμμέλανα καὶ ἔτοιμον, τοὺς ὑετοὺς νὰ χύσῃ;
Ἡ θάλασσα, εὐαίσθητος, ὄρῳσα τὴν μορφήν του,
Θὰ σκυθρωπάσῃ παρευθὺς καὶ θὰ μελαγχολήσῃ.

Τὸν ἀγαπᾷ τὸν οὐρανὸν, πλὴν δὲν ἀνταγαπᾶται!
Ἄν οὗτος πάσῃ καὶ αὐτὴ αἰσθάνεται ὀδύνην,
Ἄλλ' ὅμως ἂν ἡ θάλασσα ταρασσεται, μυκάται,
Ἐκεῖνος μένει αἴθριος! δὲν τὴν πονεῖ ἐκεῖνην!

Ἰγὼ εἶμαι ἡ θάλασσα, κ' ἐκείνη οὐρανός μου,
Ἄλλὰ.... δὲν τὴν ἀντήλασσα μεθ' ἅπαντος τοῦ κόσμου.

26 Ἰουλίου 1874

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ Γ'. φυλλαδίου αἰνίγματος
Ἀπαίσιοι.

Λύσις τοῦ προβλήματος.

Πρέπει ὁ εἰσελθὼν εἰς τὸν κήπον νὰ
κόψῃ 15 μῆλα.

Λύσις τοῦ Γρίφου

Μηδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Τὰς λύσεις τοῦ αἰνίγματος, προβλή-
ματος καὶ γρίφου ἔπεμψεν ὁ κ. Ἰερώνυμος
Κονιδιάρης, τὴν τοῦ αἰνίγματος ὁ κ. Π. Ραζῆς
καὶ τὴν τοῦ προβλήματος ὁ ἐν Πόρτ-Σαίτ κ. Ἀγγελος
Ραζῆς.

ΑΙΝΙΓΜΑ Δ'.

Εἶμαι εἰς τὴν κεφαλὴν σου.
Κεφαλὴν ἂν λάβω νῆαρ,
Σὲ ρυπαίνω παρευθὺς,
Κ' ἐνῶ μ' εἶχες ὡς στολὴν σου
Εἰς τὴν ρυπαρὰν μου θέαρ.
Θὰ ἀποτροπιασθῆς.
Ἐὰν θέλῃς νὰ μὲ λύσῃς.
Πρέπει δις νὰ μ' ἐκπομπίσῃς.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ Γ'.

Πατὴρ τις εἶχε τρεῖς υἱούς. Εἰς τούτους
ἔδωκε μῆλα πρὸς πώλησιν. Καὶ εἰς μὲν
τὸν Α' ἔδωκε μῆλα 50, εἰς δὲ τὸν Β'
30 καὶ εἰς τὸν Γ' 10. Διέταξε δ' αὐτούς
νὰ πωλήσωσιν ἅπαντα τὰ μῆλα ταῦτα,
ἀλλ' εἰς τὴν αὐτὴν ἀγοραῖαν τιμὴν εἰς
ἣν πωλεῖ ὁ εἰς νὰ πωλῶσι καὶ οἱ λοιποί.
Νὰ φέρωσιν ὅμως καὶ οἱ τρεῖς τὸ αὐτὸ
χρηματικὸν ποσὸν εἰς τὸν πατέρα.

Πῶς πρέπει νὰ πωληθῶσι τὰ μῆλα,
ὅπως ἐπέλθῃ τὸ ὄντως παράδοξον τοῦτο
ἀποτελεσμα;

ΓΡΙΦΟΣ. Γ'.

Τῷ πρώτῳ λύτῃ τοῦ τε αἰνίγματος,
προβλήματος καὶ γρίφου δωρηθήσεται ὁ
«Ἄγνωστος» τοῦ ποιητοῦ Σούτζου.